

KORUNA SNŮ

**KDYŽ
PADALY
HVĚZDY**

JAN KUCIN

HOST

© Jan Kucin, 2021

Cover illustration © Veronika Cágová, 2021

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0902-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0903-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0904-1 (MobiPocket)

Všechno vypadalo beznadějně. Rondon, odříznutý od zbytku svých vojsk, setrval v pevnosti u Normaranských vodopádů. Ohromné bestie, ztročené Vědoucími, znemožňovaly temně matným bojovníkům Černé armády, aby se zavčas probjovali za svým generálem. Vědoucí systematicky drtili odpor statečné posádky a svými kouzly rozsevali smrt a zkázu. Nakonec stanuli na samém vrcholu pevnosti, před vchodem do jeskynních útrob hory, kde očekávali poslední boj.

Když se Vědoucí rozhodli vstoupit do majestátního portálu zdobeného sloupy vytesanými ve skále, vyšel z hory Rondon. Zdálo se, že jeho ohromné brnění pohlcuje i to zbylé, nejisté světlo, které do špatně přístupné skalní průrvy proniklo. Kolem šuměla voda obtékající pevnost jako divoké prameny vlasů. Velitel se zastavil na padesát kroků od mágů, tasil obrovský meč, opřel ho před sebe o zem a ruce založil na jílci. Drobné kapičky vody dopadaly na rozlehlou kamennou terasu, kde proti sobě stálo pět nejmocnějších kouzelníků své doby a jediný člověk, který se kdy dokázal úspěšně postavit odvěké magické tyranii.

Rondon byl nejskvělejší válečník, jakého svět znal, ale v tomto boji nemohl zvítězit. Oni to věděli. Rozestoupili se a pomalu se k němu blížili. Ale v tom okamžiku se u vchodu do jeskyně objevily tři postavy. Prostřední ve zlaté, zářivé zbroji, nalevo v šedě stříbrném plášti a napravo nejmenší z nich, zahalená v podivném hábitu z kožešin a ptačích per. Martel, Estel a Celien. Bohové.

Na hraně osudu lidstva, v poslední minutě, kdy naděje umírala, přišli bojovat po boku muže, který se postavil zlu. A tak se stalo, že na vrcholu pevnosti Normaran se rozhodne nejen o budoucnosti lidí, ale i o světovém řádu. Bitva začala.

Ani jedna strana neměla navrch. Moc Vědoucích už dosáhla tak vysoko, že se mohli rovnat bohům samotným. Říká se, že to byl Celien, který nakonec bitvu zvrátil. Vědoucí se v jednu chvíli obrátili jen proti němu. Kouzla ho zdánlivě udolávala, on však dokázal jejich sílu nahromadit a vrátit ohromnou energii zpět. Ozval se strašný výbuch. Skály se pohnuly a lavina kamenů se přelila přes pevnost. Rondona exploze odhodila ke skalní stěně. Vyvázl živ jenom díky svému výjimečnému brnění, jež devastující příliv odrazilo. Když se probral, odhrnul ze sebe hromadu sutí a vysoukal se ze zdeformovaného kovu. Celý od krve se dobelhal do středu pobořené terasy. Vědoucí byli mrtví. Kusy jejich těl ležely rozházené po okolí. Po bozích však nikde ani stopy. Rondon došel ke kraji terasy a pohlédl dolů. Bestie se svíjely, bezradně se snažily rozprchnout do okolí a ty okřídlené se pokoušely uletět. Lidská armáda Vědoucích se semkla u úpatí hor a po chvíli se nekontrolovatelně rozutekla do všech směrů. Rondonovi bojovníci se vzpamatovali a jako jeden muž vzhlédli k nejasné siluetě na vrcholu pevnosti. Nemohli vidět, že je to jejich generál. Ale oni to cítili. Vztyčili zbraně vysoko nad hlavy a jejich vítězný řev zaplavil okolní hory. Pak se beze strachu a zaváhání pustili do zbytku zmatených nepřátelských sil.

Rondon si sedl a shlížel na poslední záchvěvy bitvy hluboko pod ním. Mágové byli poraženi. Svět se právě změnil.

KONEC MAGIE

POSLEDNÍ BITVA. DĚJINY NOVÉHO ŘÁDU

Vládlo ticho a klid. V přístavních skladech velice vzácný okamžik. Čas těsně před svítáním, kdy už skončila noční směna a ranní ještě nezačala. Jako hlavní skladník dohlížel Martin Kron na chystání, vykládání a nakládání zboží z obchodních lodí. Přístav v posledních letech nebyvale ožil, a tak noční provoz skladů nebyl ničím neobvyklým. V klidných, téměř prázdných rozlehlých prostorách dřímala jakási skrytá síla a harmonie. Pro tyhle chvíle vedl noční směny tak často a rád.

Ale zrovna *tato* chvíle rozhodně klidná být neměla. Už během noci se dva zloději snažili vniknout do skladiště a ukrást bednu zlatého prachu. Tyhle pokusy se v posledních měsících až nezdravě rozmohly. Od té doby, co se začal podivný prášek do Mořské Brány vozit, spotřeba drogy velice rychle stoupala, zoufalcům, propadajícím se stále hlouběji do pekla marnosti, docházely peníze, a tak se našli i tací, kteří se pokoušeli krást z přístavních skladů. To jest čin značící velikou beznaděj, jelikož neměl téměř žádnou šanci na úspěch.

Sklady patřily rodině Bertonů, jednomu z nejbohatších šlechtických rodů Mořské Brány. Vladimír Berton byl velice slavný muž. Vážený Berton, syn obyčejného majitele malé loďařské dílny, který se stal jedním z nejvlivnějších lidí v zemi.

Ten, co se na mnoho let ztratil na moři, aby si po návratu vzal královskou dceru. Když člověk prošel pár městských putyk, sesbíral od štamgastů a pochybných bardů nespočet vyprávění a legend o tom, jak se mu to podařilo.

Ti, kdo pro něj pracovali, byli schopní, diskrétní a loajální. Zradit důvěru pana Bertona mohlo být poslední věcí, kterou člověk udělal. Ne že by se to stávalo často. Místa, kde by si člověk vydělal takové peníze, se dala spočítat na zubech starého nemocného žebráka. Což znamenalo špatnou zprávu pro zloděje, které hloupost a zoufalost dohnala až do přístavních skladů. Při nejlepším mohli doufat, že je polomrtvé pohodí u nejbližší strážnice městské hlídky. Takové štěstí ovšem ti poslední nezvaně příchozí neměli. Hlídači už se zloději ztráceli trpělivost...

Martin si užíval první klidnější chvílky pomalu končící směny. Podle svého zvyku si dal k ránu sklenici vína a sepi-soval hlášení o průběhu uplynulé noci. Vladimír Berton se pyšnil velikou důsledností. O všem, co přímo neřídil, dostával alespoň podrobné hlášení. Vědělo se o něm, že toho moc nenaspí, a tak si hlášení o nočním provozu často přebíral osobně, ve své kanceláři v docích, kam museli všichni, kteří zodpovídali za chod loděnic, po šichtě zamířit. Martinovi to přišlo přehnané a zbytečné. Při takovém bohatství by se člověk rozhodně nemusel takto zavalovat prací. Pochyboval, že by Vladimír Berton měl vůbec čas své peníze utrácet. Ostatním šlechticům, namyšleným a povýšeným lidem, užívajícím či zneužívajícím hromadu zlata, na které seděli, se vůbec nepodobal.

Martin Bertonovu chování příliš nerozuměl, ale rozhodně se tím netrápil a podobným myšlenkám nevěnoval víc než pár okamžiků u ranní sklenky vína. Ale dobře věděl, že mnoha lidem, ať už chudým nebo bohatým, šlechticům či obyčejným měšťanům, Vladimír Berton ležel v žaludku

jako zkažený sýr. Neměl tak prakticky žádné přátele — až na jednoho. Krále Kastiona. Bratra jeho ženy Sereny. A to byl další důvod, proč ostatní šlechtici pana Bertona, podle nich šarlatánského a přiženěného dělníka, nemohli vystát. Martin měl však podezření, že tahle zášť pana Bertona vůbec netrápila. Ba naopak si ji snad i hýčkal.

Z myšlenek ho vyrušily kroky. Přicházel k němu Sam, jeden z kapitánů místních hlídačů. Došel až k jeho stolu, pokynul na pozdrav a oslovil ho:

„Omlouvám se, že ruším těsně před odchodem, ale je tady věc, která si žádá vaší pozornosti.“

Martin unaveně vzhlédl a začal skládat popsané papíry. „Určitě to ještě hodinku vydrží. Prostě toho nešťastníka na chvíli někam zavřete a počkejte s tím na další směnu. Já odcházím domů.“

„Bojím se, že to na další směnu nepočká. Do přístavu připlula loď. Její kapitán právě přišel k nám do skladů. Chce se hned setkat s někým, kdo to tu má na povel.“

„Lodě a kapitáni k nám připlouvají neustále. Asi za to může ta voda, co je všude okolo. Hodinku už vydrží, bude se mu věnovat někdo jiný.“

„Víte, já vám velice nerad přidávám další práci,“ začal opatrně Sam, „ale tohle opravdu nepočká. Nedal bych za to sice ruku do ohně, ale ten kapitán je podle mě Solomon Hejk.“

Martin se nevěřícně podíval na hlídače.

„To myslíš vážně?“

„Naživo jsem ho samozřejmě nikdy neviděl, ale s hochy jsme se shodli, že takhle nějak by rozhodně vypadat mohl. A ještě větší podezření jsem dostal ve chvíli, kdy mně řekl — nazdar, seržante, víš, já jsem přijel kvůli velice důležitý a tajný věci za Vladem, mohl bys prosím odběhnout a najít ho? Určitě bude někde poblíž. Vyříd' mu, že ho hledá Solomon Hejk.“

Martin na Sama podezřívavě koukal. Tohle je určitě nějaký hloupý vtip. Ale Sam se nesmál. Vypadal sice pobaveně, ale ne jako člověk, který by si vymýšlel. Martin chápal, proč měl kapitán úsměv ve tváři. Solomon Hejk byl nejznámější a nejhledanější pirát Zubatého moře. Na jeho hlavu byla vypsána ohromná odměna, která se neustále zvyšovala. Guvernér ostrovů Naděje by se nechal klidně sežrat černou krakaticí, aby mohl Hejka mučit a pověsit. Solomon byl žijící legendou. Desítky lodí mířily každý den k elisianskému pobřeží, stejně jako od něj vyplouvaly, nejvíce samozřejmě odsud, z Mořské Brány. A nezbyvalo jim nic jiného než proplout Zubatým mořem. Kvůli Hejkovi se tato část plavby stala pro každého kapitána noční můrou. A pro přístavní putyky nekonečnou zásobárnou legend a příběhů.

Byl holý nesmysl, že by Solomon Hejk jen tak přijel na návštěvu do Mořské Brány. Ale Martin nemohl přemocit zvědavost. Chtěl vidět blázna, co se za piráta odvážil vydávat. Navíc se v něm kdesi z hlubin vědomí pomalu vynořoval dávno potlačený hněv. Solomon Hejk zničil jeho rodinu. Zaslouží si trpět.

„Tak se na to podíváme. Nečekal jsem, že tu dnes zažiju leg-raci. Přiveď toho člověka za mnou. Určitě to bude stát za to.“

„K vašim službám, pane.“ Kapitán se ušklíbl, mírně se uklonil a odešel ze skladištní haly.

Sam ho občas rozčiloval. Choval se k lidem, hlavně k nadřízeným, navenek s respektem, ale bylo cítit, že to nemyslí vážně. Práci ovšem odváděl dobrou.

Martin se vrátil myšlenkami k Hejkovi. Představil si, jak se houpe na šibenici. Ale ne s podraženýma nohama. Hezky vytažený, pomalu se dusící. A v pozadí hoří jeho loď, se vši tou pirátskou špínou přivázanou ke stěžňům nebo zamčenou v podpalubí. Cítil se najednou velmi dobře.

Ze zamyšlení ho vytrhli strážníci. Vedli cizího kapitána. Martin se na něho upřeně díval. Nejdřív si nebyl jistý, ale čím

děle na muže zíral, tím více se jeho pochybnosti rozplývaly. Najednou nemohl popadnout dech.

Piráť se zastavil několik kroků od stolu a strážní kolem něho vytvořili půlkruh. Sam se postavil za stůl vedle sedícího Martina.

Byl to on. Solomon Hejk. V kožené vestě se zabudovanými pouzdry, z nichž vyčnívaly rukojeti vrhacích nožů. S velikou šavlí připevněnou popruhy na zádech. Předpokládalo se, že mu táhne dobře na šedesát, ale na jeho mohutných odhalených pažích hrály svaly, jaké se neviděly ani u mnohých třicetiletých vojáků. Měl na sobě volné červené kalhoty, těsně pod koleny stažené pásky, a staré obnošené sandály. Pozornost však budil hlavně klobouk plný pentlí, ozdob a perí. Štíhlou opálenou tvář, ošlehanou větrem — stejně jako paže a lýtka —, zdobilo mnoho rozličných jizev. Stál tu v celé své kráse a neměl ani nejmenší snahu skrýt, kdo vlastně je. Usmál se a promluvil:

„Ty budeš Martin Kron. Chlapci mně řekli, že si mám s tebou promluvit. Uctivě teda zdravím, pane vedoucí.“ Pirát smekl klobouk a pokynul Martinovi na pozdrav. „Víš, vážně potřebuju mluvit s Vladem. Určitě bude moc rád, když mu poběžíš říct, že tady na něho čekám. Třeba dostaneš za odměnu i nějakou sušenku.“

Sam se uchechtl. Martin k němu cukl pohledem a pak vytřeštil oči na Hejka.

„Cože? Co to plácáte? Vždyť vy jste Solomon Hejk! Myslíte si, že sem můžete jen tak nakráčat a...“

„Ale no tak, no tak...“ přerušil ho důrazným mávnutím ruky pirát. „Víš, já bych moc rád jenom tak žvanil o tom, co kdo může nebo nemůže. Akorát určitě ne s tebou. Tak sebou trochu mrskní a přiveď šéfa. Slibuju, že pokud o mou audienci stát nebude, tak se dobrovolně svěřím do tvé péče a můžeš mě tady třeba rovnou pověsit. Platí?“

V Martinovi se vzedmul vztek. Ten... Ten hajzl! Není žádná šance, že by se dostal živý tady z toho skladiště. Žádný soud. Stane se to tady a teď. Svět bude lepší a Martin se o to postará.

„S pirátem se vybavovat nehodlám! Okamžitě ho zatkněte a odzbrojte!“

„Pane Krone, myslím, že bychom měli pana Bertona přivést. Tohle by mohla být delikátní situace...“ snažil se opovnovat kapitán.

„Ne!“ vyštěkl Martin a vstal tak prudce, až se židle za ním s rámcem překotila a papíry ze stolu se rozletěly všude kolem. „Nikoho nepřivedeme ani na nikoho nebudeme čekat. Chopte se ho!“

Solomon Hejk bleskově tasil šavli a v druhé ruce se mu jakoby odnikud objevil vrhací nůž. Strážě instinktivně ustoupily z dosahu ostří a i jejich meče vystřelily vzhůru. Na první pohled však vypadaly podstatně méně nebezpečně.

„Ale chlapeci. Poslouchejte kapitána. Očividně pobral víc rozumu než tady ten přehnaně horlivej úředník. Určitě si chcete jít po šichtě domů zašukat, a ne se tady válet v kalužích krve...“

Scénu přerušilo prudké otevření dveří na druhém konci haly. Rychlými kroky jimi vstoupili dva muži, jeden výrazně starší než druhý. Strážě se otočily k nově příchozím a sklonily zbraně. I pirát se viditelně uvolnil.

„Co se to tady děje?“ zeptal se hlasitě a důrazně starší z mužů, když se blížili k hloučku lidí u stolu.

„Pane Bertone!“ Martin překvapeně vykročil mužům vstříc. „Podařilo se nám chytit Solomona Hejka! Je to nepochopitelné, ale on...“

„Nepřipadá mi, že byste ho chytili,“ přerušil Vladimír Bertone rozhořčeného a nervózního úředníka. „Ani by se vám to pravděpodobně nepovedlo. Schovejte zbraně. A předpo-

kládám, že je každému jasné, že žádný Solomon Hejk tady není a nikdy nebyl. Kdo by nakonec takovému nesmyslu věřil?“

Strážce v poklidu zasunuly meče. Pirát se usmíval a i on zbraně schoval. Sam pokynul na pozdrav panu Bertonovi, pak v tichosti promluvil ke svým mužům a pomalu odcházeli z haly. Martin vše pozoroval a nevěřícně těkal očima kolem sebe.

„Ale to nemůžete!“ vykřikl. „Nemůžete dělat, že se nic neděje. Je to zrůda a špína. Je to pirát!“

Martin prudce oddechoval. Hlídači se podívali jeden na druhého a pak, jakoby nic, pokračovali ven z haly. Sam se tázavě otočil k panu Bertonovi. Ten zavrtěl hlavou a rukou naznačil, že je všechno v pořádku. Pak přistoupil k třesoucímu se Martinovi.

„Jistě že můžu. Tenhle muž,“ ukázal na Solomona, „rozhodně není žádná zbytečně zveličovaná pirátská legenda. Je to můj *velice* tajný host. A ty jsi zase spolehlivý a *diskrétní* úředník.“ Vladimír Berton se významně odmlčel, pak pohlédl Martinovi do očí a pomalu se zeptal: „Martine Krone, dělo se zde dnes ráno něco neobvyklého?“

Úředník se snažil potlačit třes, po několika vteřinách zkroušeně svěsil ramena a sklopil oči.

„Ne, nic zvláštního,“ odpověděl tiše.

„V pořádku,“ odvětil pan Berton a poplácal ho po rameni. „Běž domů a pořádně se vyspi. Měl jsi dnes dlouhou noc.“ Pak pokynul pirátovi a vydal se ke dveřím. Solomon s klidem a úsměvem prošel kolem Martina, aniž si ho jakkoliv všimal, a odcházal za Vladem. Mladík si ještě chvíli prohlížel nešťastného Martina a pak následoval oba muže ke dveřím.

„Vůbec ses nezměnil. Stejný hlupák jako kdysi. Nikdo jiný nepokouší štěstí tak zbytečně jako ty.“

Vladimír Berton se hněval a dával to bez zastírání najevo. Procházeli dlouhým úzkým dvorem spojujícím skladištní halu s několika dalšími budovami.

„No jo, no jo...“ smířlivě přitakával Solomon. „Však o takovej risk zasejce nešlo, ne? Dal jsem ti přece dopředu vědět.“

Vlad se ušklíbl a pirát se uchechtl.

„Ale stejně sis nemohl odpustit ten teatrální příchod. Stačilo se skromně obléct a nenápadně si mě v průběhu dne najít.“

„Víš, že mně skromný oblečení prostě nějak nepadne. A navíc to tady máš všechno hezky pod palcem. To jsem aspoň slyšel, není to tak?“

Vlad se uklidnil, ale dobrou náladu rozhodně neměl. „Samozřejmě že mám! Ale přiděláváš mi problémy a děláš to *naschvál*. Měl bych ti jednu vrazit.“

Pirát se zatvářil ublíženě. „Jak tě tohle mohlo vůbec napadnout?!“

Muži došli ke dveřím nejvzdálenější budovy. Starý šlechtic je otevřel a pokynem zval oba dovnitř. Vstoupili do předsíně, z níž vedlo několik dveří a dvě zatočená, symetrická schodiště do prvního patra. Nebyl to velký prostor, ale dýchala z něj jednoduchá a praktická útulnost. Podlaha byla pokrytá nízkými koberci, na stěnách visely obrazy a schody lemovalo dohladka vybroušené tmavé dřevěné zábradlí.

„Tehle dům je mým útočištěm, když pracuji v přístavu. Chovej se tady jako doma.“

Když Vlad viděl, jak se Solomonovi rozlévá po tváři úsměv, dodal: „Ne, vlastně ne. Rozhodně se jako doma nechovej.“ Pak si najednou něco uvědomil. „Ještě jsem vás dva nepředstavil. Tohle je Dorian, můj starší syn.“

Mladík si s pirátem podali ruku. „Moc mě těší, pane Hejku. Hodně jsem toho o vás slyšel.“

„No podívejme se! Takovej fešák. To asi nebude po tátovi, co?“ Pirát opět ukázal zuby v širokém úsměvu a Dorian mu úsměv oplatil. Solomonova dobrá nálada se nakažlivě šířila. „Pro tebe nejsem žádný pan Hejk, ale Solomon.“

„Zapamatuj si to,“ odpověděl zdvořile Dorian.

„Čas na klábosení ještě přijde,“ přerušil představování Vlad. „Máme teď na práci důležitější věci. Dorian musí dohlédnout na pana Krona. Zdál se poněkud rozčilený, tak aby třeba po cestě domů nezabloudil. A postarej se, ať Solomonova *tichá* a *vzorná* posádka dostane něco dobrého na zub, aby jim ten klid vydržel.“

Dorian přikývl. „Na brzkou viděnou, pane Hejku.“ Zavřel za sebou dveře a zmizel na dvoře.

„Kluk má vlastní hlavu, jak je vidět,“ ušklíbl se Solomon. „Takže alespoň tohle po tobě rozhodně má.“

„Má toho po mně až zbytečně moc,“ odpověděl Vlad a zatáhl za pentli visící u stěny vedle dveří. Kdesi v dálce zazvonil zvonek. „Nechám nám přinést něco k snídani. A ty mi zatím můžeš milostivě povědět, jaký zbytečný nesmysl tě přinutil riskovat, že oba dva přijdeme o hlavu.“

„Je to se mnou až k nevíře, že?“ podivil se bez jakékoliv vážnosti v hlase pirát. „Ale stojí to za to, slibuju. Týká se to tebe úplně stejně jako mě. Vlastně se to týká tak nějak úplně všech, řekl bych...“

Erik se převálil v posteli. Bylo sice ještě dřív než velmi brzy ráno, ale on nemohl dospat. Za chvíli by ho stejně přišel vzbudit Teodor, který byl k ruce Erikovi i jeho bratru Dorianovi. V posledních letech ovšem Dorian trávil hodně času s otcem a pomáhal mu s chodem společnosti, a tak býval Teodor většinu času poblíž Erika. Erik ho považoval spíše za přítele než za zaměstnance nebo sluhu. Vlastně už od dětství obou bratrů zastával roli jakéhosi neoficiálního vychovatele. Otec na ně mnoho času neměl, takže Teodor se jim stal velice blízkým.

Erik vstal a začal se oblékat. Na tahle setkání na pomezí noci a dne se pokaždé těšil. Mistr Tramerius ho brával do tajných archivů. Vždycky to bývalo v tuhle nelidsky brzkou hodinu. Navštěvovat tato místa měli samozřejmě zakázáno všichni kromě vysokých představených řádu. Archivy ale nikdo nestřežil — pokud nepočítáme několikery mohutné zamčené dveře a jeden tajný vchod. Nacházely se hluboko ve sklepeních a téměř nikdo o nich nevěděl. Kromě pár vyvolených ze samotného řádu se dalo mluvit pouze o několika velmi významných lidech. Jako třeba král nebo Erikův otec. To on mu také vzdělání v Nebeském řádu zařídil.

Nebeský řád zastřešoval jedině oficiální náboženství celého kontinentu. Samozřejmě se tu a tam vyskytovaly drobné odlišnosti, neboť Elisianské království bylo obrovské. A čím dále od Mořské Brány, tím více si lidé dělali věci po svém. Nebeští bohové však ovlivňovali život všude. Jelikož

jich bylo nespočet, stejně jako zvyků, které se k nim vázaly, dokázal řád vniknout do každé, i té nejodlehlejší a nejmenší vesničky. Svůj vliv šířil řád nenápadně a postupného sblížení tradic po celém vnitrozemí si nikdo v průběhu let snad ani nevšiml.

Tradovalo se, že lidé věřili v nebeské bohy od té doby, co jejich předci zvedli hlavu, aby se podívali vzhůru. Avšak ten rozhodující okamžik, který z Nebeského řádu udělal jediného, neotřesitelného zástupce víry, přišel asi tak před šesti sty lety. V době, kdy se podařilo porazit magii.

Než vzniklo Elisianské království, celá zem se choulila pod neomezenou vládou magie. Nejmocnější mágové si říkali Vědoucí. Ovládali různě velké části země a po většinu času mezi sebou bojovali. Obyčejným lidem nebyla v podstatě dána jiná možnost než se stát jejich otroky. Před necelými šesti sty lety se ale objevil člověk, který všechno změnil. Jmenoval se Rondon. Podle pověstí si ho bohové vybrali, aby lidstvo vyvedl z bezvýchodné situace a svrhl magickou tyranii. S jejich pomocí a s pomocí Černé armády, kterou svěřili pod jeho velení, prý porážel jednoho mága za druhým. Lidé se k němu přidávali, až nakonec sjednotil velkou část území. Vědoucí pochopili, že jejich roztříštěnost by se jim nakonec stala osudnou, a tak se poprvé v historii ti nejmocnější z nich spojili, aby si zajistili vítězství. Napadli Rondona v pevnosti Normaran, v místě, kde se řeka Rula vylévá z hor a strmě padá do údolí — lidé tomu místu říkají Normaranské vodopády. Spojenou silou drtili Rondonovy muže, až mu nakonec stanuli tváří v tvář v nejvyšším místě pevnosti. V okamžiku zmaru a posledního vzdoru prý bohové vystoupili z brány mrtvých a pomohli Rondonovi Vědoucí porazit. Ten se pak stal prvním králem a otcem zakladatelem Elisianského království a založil i Nebeský řád, aby chránil lidi před magickým otroctvím a zabránil návratu starých pořádků. Magie

zmizela ze světa. A spolu s ní vše nadpřirozené. Do dnešních dnů po ní nebylo ani vidu, ani slechu.

Zůstaly ale příběhy. A legendy. O dracích, kteří na jediné máchnutí křídel dokázali přeletět celé město a jejichž zuby dorůstaly délky meče. O mořských obludách jedním kousnutím nebo úderem chapadla pŕlících loď. O jednorožcích, jejichž slzy dokázaly vyléčit jakoukoliv nemoc. O dávno zapomenutých tajemných říších a národech.

Erik na těchto příbězích vyrůstal. Hltal každé slovo z vyprávění, v nichž se vyskytl alespoň kousíček něčeho nadpřirozeného. Na rozdíl od Doriana, který nevydržel na jednom místě déle než deset minut, dokázal celý večer sedět na kožešině u krbu a poslouchat kohokoliv, kdo projevil ochotu mu vyprávět. Když se naučil číst, trávil většinu času ve společnosti knih. Bavila ho i škola, zajímal se o svět kolem sebe, rád chodil do přírody. Učil se poznávat stromy, květiny a zvířata. Fascinovala ho i řemesla. S oblibou navštřvoval lodařské dílny a pozoroval, jak z obyčejných prken a trámů vznikají mohutné koráby. Bavilo ho zjišťovat, jak věci fungují.

Dorian odmalička vymýšlel různé lumpárny se všemi dětmi, co se zrovna objevily po ruce. Honil se s nimi, šermoval klacky, a když před několika lety ukončil všeobecnou školní přípravu, začal se věnovat rodinné společnosti a pomáhal otcí. Ten ale podporoval i Erika. Věděl, že poznávání světa a jeho historie je mu bližší než jednání s lidmi, intriky a starost o chod rodinného podniku. A tak zařídil, že mohl pokračovat ve studiu, a to v Citadele, hlavním sídle Nebeského řádu. I přes to, že otec měl s Citadelou vztahy velmi vlažné, ke studiu Erika přijali. Spolu s dalšími šesti mladíky z prominentních rodin ho vyučoval mistr Tramerius — matematice, nauce o hvězdách, náboženství, historii... Takové vzdělání získalo jenom pár lidí z celého království. Navíc se mistr Tramerius, jak se zdálo, s otcem přátelil — i když z několika

jejich setkání, u kterých se náhodou Erik nachomýtl, by jejich vztah popsal spíše jako velice komplikovaný než přátelský. A tak Erik začal po čase dostávat tyto *speciální* lekce. Přehnaný zájem o cokoliv magického se odsuzoval jako nežádoucí, takže se lidé většinou o magii nezajímali. O to neuvěřitelnější se člověku jevilo, co vše archivy v Citadele ukrývaly.

Někdo zaklepal na dveře. Vešel Teodor se snídaní. Byl to vysoký starší muž s dlouhou nápadnou jizvou v obličeji, začínala nad levým okem a táhla se přes nos na pravou tvář. Dříve se na ni Erik s Dorianem vyptávali, ale Teodor je vždycky odbyl s tím, že je z dob, kdy sloužil v armádě, a není jim po tom nic.

„Dobré ráno. Myslel jsem si, že budeš vzhůru, takže nesu rovnou něco k snědku.“ Teodor se usmál a položil tác se snídaní na stolec vedle postele. „Než se najíš, tak ti nachystám koně.“

„Díky, Teo. Ale víš, že tolik toho určitě nesním.“ Erik se vyčítavě podíval na tác, kde se tísnila na vysoké hromadě míchaná vajíčka, dva chleby se sýrem a džbánek s mlékem. Ne že by nějaké jídlo odmítal, ale vždycky měl radši ovoce a zeleninu. Tak nějak mu lépe klouzaly do žaludku.

„Nesmysl. Pokud vím, tak tě čeká vzrušující den. Na to se musíš pořádně posilnit. A navíc — podle matky jsi hubený jak lunt. Mám za úkol s tím něco udělat.“ Na odchodu se Teodor zastavil ve dveřích a ušklíbl se. „Na cestu ti možná přibalím jablko a hrušku.“

Erik se pustil do snídaně. Raději jídával sám. Všichni v rodině milovali dobré a bohaté jídlo. On si ale na hodování nepotrpěl. Připadal si při společných večerích nepatřičně, jako černá ovce. A vlastně nejen kvůli jídlu.

Rychle do sebe naházel pár lžiček smažených vajec, několikrát ukousl z krajíce chleba a zapil to trochou mléka. Pak se s nadšením a úsměvem vydal ke stájím.

Dorian se vrátil do hlavního skladu. Vládl tady klid. Nic nenaznačovalo tomu, že se přihodilo něco neobvyklého. Občas tudy prošel hlídač či dělník a v rohu u pracovního stolu sklíčený Martin pořád přerovnával rozházené papíry.

Zahlédl na konci haly Sama, jak rozmlouvá s jiným hlídačem, a vydal se za ním. Sam si ho všiml, a než k němu Dorian dorazil, rozhovor ukončil.

„Vím, že už bys měl mít dnes padla, ale musíme spolu ještě něco zařídit. Pan Kron vypadá dost rozrušeně, mám strach, aby se po cestě domů třeba někde neztratil. Ale napřed ještě někoho pověř, ať pošle na Solomonovu loď pár sudů vína a něco k snědku, aby si posádka měla čím zkrátit čekání.“

„Zásoby už jsou na cestě, takže o starost méně. Napadlo mě, že po dlouhé plavbě budou mít námořníci hlad, žízeň a chuť se jít podívat na břeh. Nechal jsem jim připravit takovou hostinu, že by je měla bezpečně zabavit.“

Dorian se usmál. Sam už mnohokrát dokázal, že je velmi schopný. Měl sice problémy s respektováním ostatních, zvláště těch, co mu přišli hloupí, a navíc dokázal mluvit takovým způsobem, že nešlo dost dobře odhadnout, jestli to, co říká, myslí vážně, nebo se druhému vysmívá. Ten typ člověka, který vás slušně pozdraví a popřeje hezký den, ale vy byste v tu chvíli dali ruku do ohně za to, že vás urazil, jenom nevíte čím. Dorian přesto vždy vítal, když ho práce zavedla do Samovy společnosti.

„Teprve na cestě? Čekal jsem, že touhle dobou se už zásoby vytažují na palubu. Takhle pozadu s plněním ještě nezadaných úkolů většinou nebýváš.“

„Máte samozřejmě pravdu. Ode dneška každý den ráno očekávám příjezd pirátské lodi a budu na něj jaksepatří připravený.“

„V pořádku,“ odpověděl pobaveně Dorian, když se kapitán postavil do pozoru. „Počkáme na pana Krona u východu ze skladů.“

„Smím se zeptat, co na pana Krona čeká?“ chtěl vědět Sam.

„Došel jsem k názoru, že je čas položit mu jednu důležitou otázku.“

Erik kráčet tichými kamennými chodbami Citadely. Většinou se nepyšnilý nápaditou výzdobou. Pouze příležitostně se ve výklencích objevovaly sochy a průchody lemovaly jednoduché náboženské motivy. Z těch soch, vrhajících temné stíny, a tichých studených chodeb naskakovala Erikovi husí kůže i po několika letech, co Citadelu navštěvoval. Jak postupně scházel do nižších a nižších pater, tísnivý pocit vzrůstal.

Než sešel až do zdánlivě poslední úrovně, uběhlo alespoň patnáct minut. Citadela stála na mírném kopci u řeky a Erik tušil, že toto patro muselo být již velice blízko říční hladiny. Dříve sloužila Citadela jako pevnost. Stála na levém břehu

řeky Ruly, pár set metrů od jejího ústí. Na téže straně řeky se tyčila i Mořská Brána, takže se monumentální kamenný útvar zvedal z okolní zástavby, která ho za ty roky, co se město rozrůstalo, úplně obklopila. Citadelu začali budovat asi před pěti sty padesáti lety na pokyn samotného Rondona. V té době se rozloha Elisianského království kvůli válkám čas od času měnila a některá území se od něj občas odtrhla. Rula, největší řeka království, byla v ústí do moře široká skoro kilometr. Dalo se po ní plout velkými nákladními nebo válečnými loděmi téměř pět set kilometrů do vnitrozemí a Citadela bránila její ústí. Na protějším břehu stála osamocená sesterská pevnost k Citadele náležící. Spojoval je vysoký most podepřený ohromnými kamennými pilíři postavenými na ostrovech a ostrůvcích. Obránci tak mohli proplovající nepřátelskou loď z mostu zalít horkým olejem či smůlou a zápalnými šípy z ní udělat velikou hořící pohřební hranici.

Již dlouho však patřila Citadela řádu, jemuž ji věnoval král Senden, když velmistr podpořil jeho nárok na trůn na úkor Sendenova staršího bratra. Řád obýval hlavně pevnost na městské straně a její sesterskou část na druhém břehu nechával povětšinou opuštěnou. Zatímco využívaná část neztratila díky péči a opravám nic ze své monumentálnosti, druhá polovina pevnosti chátrala a pomalu, ale jistě se měnila v ruinu. Stejně tak dlouhý most, který obě strany spojoval. Erika to ale na druhou stranu neskutečně lákalo. Doufal, že se tam někdy podívá a prozkoumá tajemství, která se zde bezpochyby ukrývají.

Při své pouti chodbami mnoho lidí nepotkal. U hlavního vchodu a v přízemí se sice pohybovalo několik stráží, ale v posledních třech podlažích nenarazil na živou duši. Obytné prostory a frekventované chodby se nacházely spíše v horních patrech a v tuhle dobu stejně všichni spali. Těch pár vojáků, které potkal, se nad jeho přítomností nijak nepozastavovalo.

Chodil sem vždy brzy ráno, sedával v knihovně a probíral se nekonečným množstvím uložených svazků. Neexistoval jediný důvod, proč by měl někdo něco tušit. Nemuseli se svým učitelem vůbec nic tajit. Zdálo se to až neuvěřitelně jednoduché. O existenci archivů vědělo pravděpodobně jenom velice málo členů řádu. A ti se o ně nestarali — zabývali se zcela jinými záležitostmi. A i kdyby je tajné místnosti lákaly, stejně to nemohli dát najevo. Vypadali by podezřele a svůj zájem jen těžko obhajovali. Klíče vlastnil jediný člověk — archivář. Tato místa už dlouhé roky navštěvoval pouze Tramerius. A teď sem začal brávat Erika.

Konečně došel na místo, kde se se svým učitelem setkával. Nikde ho neviděl, a tak se usadil na schody a čekal.

„Dobré ráno, Eriku.“

Mladík leknutím vyskočil a ohlédl se.

„Snad jsem tě nevyděl?“ usmíval se potutelně mistr Tramerius. „No ale jsem rád, že jsi tu. Chvilí jsem si říkal, že jsi snad zaspal. Tak pojď, pojď.“

Mnich prošel kolem Erika a namířil si to dále chodbou. Ve špatně osvětleném prostoru vypadal v šedém hábitu skoro jako jedna z kamenných soch.

Tramerius byl starý. Výškou dosahoval Erikovi sotva po bradu. A navíc se trochu hrbil. Vlasů mnoho neměl, ale zato se pyšnil dlouhým hustým prošedivělým plnovousem staženým několika provázky, takže tvořil jakýsi ohon. Na obličej mu však neustále pohrával mladistvý potměšilý úsměv.

Smál se velice rád a často vtipkoval. Vyučování s ním se neslo v klidném duchu a všichni jeho svěřenci ho měli rádi. Erikovi ale připadalo, že se jejich vztah od začátku vyvíjel trochu jinak. Často měl pocit, že v jeho výkladu slyší skryté narážky a hádanky a že Erika po očku sleduje, jestli chápe. Zkoušel ho. A od té doby, co ho vodil do archivů, se mezi nimi vytvořilo téměř přátelské pouto.

„Víš, Eriku, rozhodl jsem se, že ti dnes ukážu část archivů, do které jsem tě ještě nikdy nevzal,“ řekl mnich, zrovna když odemykal mohutné dveře. Pak jimi prošel a pokračoval další dlouhou chodbou osvětlenou olejovými lampami. Tramerius je musel čas od času plnit, jelikož sluhové do téhle části pevnosti neměli přístup.

„Dosud jsi viděl jenom spoustu knih. Knihy jsou samozřejmě to nejdůležitější, co v archivech je. Obsahují vědomosti, ke kterým by se dnes člověk těžko jinak dostal. Správná slova ve správný čas dokáží mnohem víc než jakýkoliv meč. Ale upřímně — na světě jsou mnohem *zajímavější* věci než knihy.“ Stařík se zastavil a podíval se s úsměvem na Erika. „Budeš si moct ten magický svět konečně trochu osahat.“

Erik se zamyšleně díval na svého učitele. Tramerius se zastavil a systematicky ohmatával kamennou zeď. Je pravda, že zatím s mistrem vždy studovali nějaké knihy. Neskutečně úžasné a rozhodně *naprosto* zakázané. Erik hltal řádky takovou rychlostí, že kdyby se jimi dalo zadusit, nepřežil by ani jednu návštěvu. Jednalo se ovšem o velice nesourodou sbírku. Nesouvisející díla, deníky či poznámky a kresby, které se podařilo dochovat a zachránit až do dnešních dnů. Studoval se svým učitelem například svazek věnovaný magickým rostlinám. Další vypadal jako deník mága, který se snažil z kamene vytvořit ožvlou bytost. Dále se tu ukrývaly zápisy o pozorování ptáků, kteří migrovali podle různých magických vln. Poničená kronika neznámého města. Legendy o měsíční vrbě. A stovky dalších, které ani nestačil otevřít. Erik se knih nemohl nabažít. Z knihovny ale vedly dveře. A dnes se Erik konečně dozví, co se za nimi ukrývá.

Stařík mezitím našel, co potřeboval. Zatlačil na kámen, pár metrů napravo se kus zdi posunul hlouběji do stěny a odhalil úzké točité schodiště vedoucí dolů. Erik se už při

své první návštěvě zajímal, jak mechanismus funguje, ale mistr to nevěděl, nebo mu to nechtěl říct. Dozvěděl se pouze to, že je poháněn pomocí vody.

Tramerius vzal ze stěny lampu a s Erikem v zádech se vydal po schodech. Prošli stísněným prostorem až k úpatí schodiště, kde se konečně objevily dveře do samotných archivů. Tramerius je jako vždy odemkl a oba vešli. Otevřela se před nimi Erikovi dobře známá velká místnost — knihovna. Stěny zakrývaly vysoké regály zaskládané kromě knih různými pergameny a obrazy. Uprostřed postával neuspořádaně další nábytek, pár stolů, židlí a stojany, na kterých visely mapy. Na tomto místě trávil Erik se svým učitelem posledních pár měsíců mnoho času. Zde se seznamoval s tím, jak to vypadalo a chodilo, když magie vířila vzduchem, vodou i zemí, od Šedých hor, po celých Pláních až k Sinerskému pralesu, a omývala břehy spolu s mořským přílivem.

Jenže z protější stěny vedly ještě jedny dveře. Zdálo se, že nejsou příliš používané, zrovna teď se o ně opíral zabalený obraz a srolovaný gobelín. Erik se několikrát ptal, co je za nimi, ale starý mnich ho pokaždé s úsměvem odbyl, že to *teď* není jeho starost. Erikovi to samozřejmě vrtalo hlavou, ale místnost nabízela tolik zajímavých věcí, že touhu zkoumat tajemný průchod do útrob archivů překonala nutnost nejdříve si prohlédnout všechno ostatní.

Převzal od Trameria lampu a začal rozsvěcovat další, neuspořádaně postávající po zbytku místnosti. Mnich zatím odklízěl věci ode dveří a pak hledal správný klíč na svém svazku. Erikovi se napětím rozbušilo srdce.

Stařík otevřel dveře a zahleděl se na Erika. „Tak, chlapče, konečně se podíváš, co dalšího archivy skrývají. Vezmi s sebou pár těch lamp, ať je tu něco vidět. Další zapálíme uvnitř.“

Erik pobral tolik světla, kolik mohl, a vešel za svým učitelem do místnosti. Tohle už nevypadalo jako knihovna. Byla to

prostorná místnost, ovšem nijak zvlášť organizovaná. Stály tu stoly, regály, podstavce, skříně a truhly. Připomínalo to staré opuštěné *muzeum*. Erik rozmístil lampy, a zatímco je Tramerius zapaloval, rozhlížel se. Došel k jednomu z kamenných podstavců. Na něm leželo cosi špičatého, přikrytého plátnem. Opatrně plátno sundal. Pod látkou, opřený na stojanu, byl roh jednorozce...

„Páni,“ vydechl ohromeně Erik. „Nevěděl jsem, že něco takového ještě existuje.“ Velice pomalu vzal roh do rukou a prohlížel si ho.

„Několik reliktnů se zachovalo až do dnešních dnů, ale bohužel ne mnoho,“ odpověděl Tramerius a zapálil poslední lampu. Pak přistoupil k Erikovi, vzal mu roh z rukou a opatrně ho položil zpět na stojan.

„Jestlipak víš, proč jsem ti to tady ukázal až teď?“ zeptal se, přitáhl si židli stojící opodál a pokynul Erikovi, aby se také posadil.

„To nevím. Možná jste si myslel, že bych mohl něco ukrást?“

„Ale no tak, Eriku,“ zavrtěl Tramerius nesouhlasně hlavou a rukama si tahal za vousy. „Vím, že najdeš lepší odpověď. Proč si myslíš, že tě vlastně o magii učím?“

Erik o tomhle nikdy zvlášť nepřemýšlel. Říkal si, že to prostě domluvil otec, aby mu udělal radost. Ale tohle nejspíš nebyla správná odpověď. Nemyslel si ani to, že Tramerius učil potají ještě někoho jiného. Starý mnich sloužil jako jediný správce, kterého archivy měly, a pokud věděl, nikdo jiný do nich nechodil. Až poslední dobou Erik. Také nebylo pravděpodobné, že se někde nacházela podobná sbírka jako tady. Rozhodně ne na územích pod křídly Nebeského řádu. Vypadá to tak, že Erik je jedním z mála lidí v království, který má alespoň nějaké povědomí o magické minulosti.

„Protože chcete tyto znalosti někomu předat. Jenže to určitě budete dělat ještě jednou, při výběru svého nástupce.

Takže nevím. Je jasné, že někoho učit musíte, ale nevím, proč učíte právě *mě*.“

Tramerius se usmál a chvíli se na Erika díval.

„Moc dobře. Vzal jsi to pěkně od začátku. Tak to má být. Jak říkáš, není důvod, abych zasvěcoval někoho, kdo se správcem nestane. Takže sis vlastně odpověděl sám. Chci, abys byl mým nástupcem. Naopak na otázku, proč *zrovna* ty a ne někdo z našich řad, odpověď jednoduchá není. Ale věřím, že se k ní taky společně dopracujeme.“

Mnich odkudsi ze záhybu svého roucha vytáhl dýmku, zapálil si ji od plamene lampy a spokojeně zabafal. Erik na něho nevěřícně zíral.

„Já správce archivů? Ale vždyť nejsem ani členem řádu. A je mi teprve dvacet.“

„Není problém do řádu vstoupit. A než se naděješ, tak z novice budeš knězem a z kněze mistrem. Věk je jen otázkou času. A čas, věřím, že zatím máme. Důležité jsou osobní kvality, které se při dobrém vedení mohou právě *časem* rozvíjet.“

Mistr Tramerius se pohodlně opřel do židle, natáhl z dýmky a vypustil před sebe kouřové kolečko. Erik pozoroval, jak kruh pluje vzduchem.

„Nevím, jestli by mi otec dovolil stát se mnichem. Nemá Citadelu *zrovna* v lásce.“

„To máš pravdu,“ odpověděl mistr. „Není *zrovna* zbožný. Ale na druhou stranu je to velice praktický muž. Ví, že si uvědomuje, jak může být taková role užitečná. A něco mi říká, že stejně jako já věří, že se stane ještě mnohem důležitější než dnes.“

„Proč by se měl správce archivů stát někým důležitým?“ zeptal se udiveně Erik. „Je to spíš taková čestná stráž, ne?“

Tramerius si povzdchl a najednou vypadal ustaraně, což u něho nebylo obvyklé.

„Tohle je důvod, proč jsem se rozhodl, že nastal čas ukázat ti i to, co jsi dosud neviděl. Chci se s tebou podělit o své trápení a je správné, abys tedy archivy poznal celé. Magie před mnoha lety prostě zmizela. Mágové ztratili moc. Zvířata i rostliny, s magií spoutané, se přestaly objevovat. Tohle všechno víš. Taky víš, že to začalo po bitvě u Normanských vodopádů. Přemýšlel jsi někdy, proč se to stalo?“

„Podle toho, co se říká v Dějinách nového řádu, bohové po bitvě magii vypudili, aby ji lidé už dále nemohli zneužívat,“ odpověděl Erik.

„Ano, tohle opravdu řád říká. Lidé to prostě přijali, připadá jim to jasné jako slunce. Nemají důvod o tom pochybovat. Magie tady není, a není tady proto, že bohové nás před ní chrání. A řád se stará, aby to tak zůstalo. Zvolili si Rondona za svého vykonavatele a svěřili jemu i jeho následovníkům kus své moudrosti. Díky jistotě, že se s námi nese kus boží pravdy, je řád mocný a vážený. Ani ten poslední opilec, který na žádný svatý obřad nepáchne, nepochybuje o váženosti a moudrosti našich kněží. Ale co by se stalo, kdyby si lidé začali myslet, že tady žádní bohové nejsou?“

„Proč by si něco takového měli lidé myslet?“ zarazil se Erik.

„To právě souvisí s tím, co mě trápí.“ Tramerius vytáhl odněkud z roucha placatku a dvě malé skleničky. Obě naplnil a nabídl jednu Erikovi. „Víš, to, co ti chci říct, by se dalo považovat tak trochu za rouhání. A kdybys někde rozhlašoval, o čem teď mluvíme, ani jednoho z nás by hezká budoucnost nečekala. Takže jsem si dovolil nabídnout ti takový malý přípitek na důkaz prohloubení důvěry, kterou mezi sebou máme.“ Stařík se ušklíbl a pozvedl skleničku. „Navíc to ber jako další přípravu na svoji učenou kariéru. Co bys to byl za duchovního, kdybys nevydržel pár náprstků u debaty nad smyslem života a boží moudrosti?“

Mnich do sebe obrátil obsah sklenice a spokojeně zamlsal. Erik alkohol nepil. Tedy až na jednu výjimku, kdy se nechal od Dorianana vtáhnout do oslavy jeho devatenáctých narozenin. Ještě dva dny potom nemohl nic sníst ani pořádně chodit. Ale tohle by asi zvládnout mohl. Vydechl a obrátil skleničku do sebe. Jakmile polkl, rozkašlal se a do očí mu vhrkly slzy. Tramerius se rozesmál.

„Má to sílu, co? Vyrábí to bratr Eugen, ale neptej se mě, z čeho nebo jak. Říká tomu *doutnák*.“

„Proč zrovna *doutnák*?“ zeptal se Erik, když popadl dech.

„Prý se mu jednou láhev vylila na stůl a ten začal okamžitě hořet. Ale nemůžeš věřit všemu, co Eugen říká.“

Erik se díval na pochechtávajícího se staříka. Podle toho, jak ho páčila pusa a krk, by tomu i věřil.

„Chtěl jste mi povědět, co vás trápí.“

„Ano, máš pravdu.“ Stařík opět zvažněl. „Víš, za ty roky, co jsem takříkajíc boží služebník, jsem měl dost času přemýšlet o různých věcech, budovat si vlastní názor a čelit pochybnostem. Tím, že mám přístup do míst, kam ostatní nemohou, je můj pohled trochu jiný. Samozřejmě jsem pátral po bozích ve světě i v sobě. Ale jediné božské, co jsem za ty roky objevil, se nachází tady ve sklepech Citadely. V archivu.“

„Ale tady jsou jenom pozůstatky magie a artefakty a knihy stvořené lidmi. Vzpomínky na temné období. Nepřijde mi, že bych něco božského přehlédl. Jenom samé nebezpečné věci, jak jste sám říkal. A navíc, magie je pryč. Nedokazuje to, že nás pořád někdo nahoře hlídá?“

„Ano, k takovému závěru je lehké dojít.“ Stařík si nepřítomně hladil vousy a zabafal z dýmky. „Ale když se zamyslíš nad tím, co nebo kdo to bohové vlastně jsou, tak si uvědomíš jednu věc, o které sice všichni vědí, ale nepřikládají jí váhu. Oni taky ovládají magii. Nebo možná nějakou jinou moc, magii podobnou. Jenomže jak se tedy tato moc od magie

liší? Proti Vědoucím museli bojovat, nevyhráli lusknutím prstu. Rondona by bez jejich pomoci mágové rozšlápli jako švába. Neznáme z té doby mnoho podrobností, ale je lehké si představit, že Vědoucí mohli klidně válku vyhrát. Znamená to tedy, že Vědoucí mohli být stejně mocní jako sami bohové? A nedělá to z nich svým způsobem také bohy?“

„To nevím. Ale podle učenců bohové nezasáhli celou svou silou, aby si lidé museli svoji svobodu vybojovat sami. Aby si jí poté vážili.“

„Ano, to se vskutku říká. Ale to by znamenalo taky to, že spousta lidí umřela zbytečně jenom proto, že se bohům nechtělo ušpinit si ruce, nemyslíš? Navíc, poté co zemřel Rondon, přišla vleklá válka o moc. To bohové taky mohli předvídat a svým vedením jí předejít.“

Erik se zatvářil rozpačitě. Debata směřovala podivným směrem. „To by tedy znamenalo, že bohové jsou buď lhostejní, nebo ne dostatečně mocní, aby velkým mágům mohli vzdorovat.“

„Takhle lehké to asi nebude. Ale měli bychom vzít v úvahu možnost, že Vědoucí jsou bohům v některých věcech podobní. A to nás přivádí k další otázce. Myslíš, že by bohové dobrovolně vypudili magii ze světa, když magie je dost možná to, co jim zajišťuje moc?“

„Nevíme, jestli jsou bohové závislí na stejné síle jako mágové,“ vznesl námitku Erik. „A i kdyby ano, tak už z principu samotné víry *věříme*, by takovou oběť podstoupili. Jsou to naši ochránci.“

„Ano, ano, to je jasné. Ale máme tady několik nenápadných podobností. Jako že sluneční bůh Martel podle legend jezdil na jednorožci a měsíční bůh Estel měl u sebe vždycky hůl, ne nepodobnou těm, které používali mágové. V archivech jsou navíc ukryté i další zajímavé polemiky. Například že Celienův plášť byl živý a plný vůle. Možná něco jako spoutaný společ-

ník? Nebo Martelovo brnění, údajně vytvořené z *dokonalého* zlata. Knihu, kde se toto píše, jsem ti dosud neukázal. Na texty — i když stovky let staré a čistě akademické — útočící na podstatu víry jsi zatím nebyl připraven. Ovšem autor se v nich šikovně zabývá známými praktikami mocných mágů a pokouší se najít spojitosti s božským konáním. A právě *poutání* bytostí a hledání *dokonalé* podstaty jednotlivých esencí k těmto praktikám patřilo. Jak jsi poznamenal, nic to samozřejmě znamenat nemusí. Jenže pokud jsou tak obětaví, jak si myslíme, neznamenalo by to, že se vyhnou zbytečné válce a pomohou nám bezpodmínečně? A pokud tedy kvůli nám obětovali i svou moc, neznamená to, že teď už vlastně žádní bohové nejsou?“

Erik nikdy dřív o podstatě víry nepřemýšlel. Asi proto, že měl kolem sebe nekonečnou zásobu *zajímavějších* věcí, než jsou filozofické základy duchovního světa. Potřeboval si to proto nějak uspořádat v hlavě. „Takže podle vás bohové buď bojovali proti mágům jenom proto, že začali ohrožovat je samotné, a na nás jim vlastně vůbec nezáleželo, prostě nás využili. Nebo za nás sice bojovali, ale přišli u toho o svou moc, takže teď už žádné bohy nemáme?“

Stařík se opět usmál. „Ano, takhle nějak by se to dalo vyložit. Zatím chápeš dobře. Já si ale myslím ještě něco trochu jiného. Věřím v bohy a jejich dobrotu. Nemám důvod nevěřit. Jak jsi řekl, nevypadá to, že by nám kdy udělali něco zlého. Věřím, že za nás bojovali. Věřím, že u Normanských vodopádů se postavili k rozhodující bitvě. Tam se ovšem něco stalo. Dost možná proběhla magická bitva tak ohromná, že to magii nějakým způsobem poškodilo. *Pohřbilo*. Představ si třeba nezastavitelný lesní požár. Nic hořlavého v něm nepřežije. Stejně jako nic magického po téhle bitvě.“

„Vy si myslíte, že bohové shořeli spolu s magií?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Tramerius a jen tak mimochodem si nalil další skleničku. „Oni možná někde jsou. Ale určitě nemají moc nás ochraňovat a rozhodně nemají vliv na to, že magie tu není. A dost pravděpodobně už neměli žádný vliv ani na to, co dělal Rondon po bitvě u Normaranských vodopádů. Celý řád je podle mě takřkajíc jenom jeho podnik.“

„To by ale znamenalo, že celý řád je podvod vytvořený k posílení jeho moci,“ pronesl smutně Erik. „Tomu se mi nechce věřit. Řád sdružuje tolik moudrých lidí. Nikdy nesešadil krále ani nevedl války. Pomáhá chudým a nemocným. V Citadele může člověk získat to nejlepší vzdělání. Je jasné, že pronásleduje lidi, kteří se nebezpečně zajímají o magii, kteří vytvářejí falešné kultury. Je to nakonec jeho povinnost...“

„To je samozřejmě pravda,“ skočil mu do řeči Tramerius. „Řád se k moci nehlásí nijak viditelně. Ale když se zamyslíš, tak ti určitě dojde, že má vliv úplně na všechno. Sám jsi to řekl, nejlepší vzdělání získáš tady. Elita království je ovlivňována přímo tím, co se dozví v Citadele. Kněží jsou všude velice vážení. Často působí jako rádci vévodů, guvernérů a starostů a také jako soudci a léčitelé. Nebeský řád je minimálně stejně tak mocný jako sám král.“

„Takže řád je *špatný*?“ zeptal se Erik. „Ale vždyť vy sám po mně chcete, abych do něho vstoupil.“

„Ne nutně špatný. Jenom velice mocný. A moc je něco, co se neprojeví, dokud se nepoužije. A když je ve špatných rukou...“ Stařík se odmlčel a nalil si další skleničku.

„A vy si myslíte, že se má něco špatného přihodit?“

„Rozhodně si myslím, že se má *něco* přihodit,“ přikývl mnich.

„A co?“ zeptal se Erik a tázavě se díval na mistra.

„Vypadá to, že se konečně přibližujeme k jádru věci.“ Tramerius se usmál, zabafal z dýmky, vyfoukl kolečko a tentokrát jím prohnal ještě jedno menší. „Víš, jestli nad námi

momentálně nebdí žádný bůh, tak to už samo o sobě je ošemetná situace. Je to stejné jako s penězi. Jak moc dobře víš, dnes už naše peníze nejsou zlaté ani stříbrné. Našel se lepší způsob. Mince jsou vyráběny z fleradonia. Kovu tvárného pouze za nejextrémnějších teplot a po zpracování je skoro nemožné ho narušit, aniž by celý popraskal. Trocha zlata či stříbra je sice zapečetěna uvnitř mince, ale ten kousek představuje pouze nepatrnou část celé její hmotnosti. Nikdo mince neoškrábe ani nijak nepoškodí, takže si neustále drží svou hodnotu. Jak je ovšem možné, že lidé na to přistoupili a dobrovolně se vzdali svého zlata, stříbra a mědi?“

„Protože královská banka má velkou zlatou zásobu, kterou ručí za hodnotu mincí. Teoreticky je možné si zlato za mince vyměnit. A rád se za peníze také zaručil, lidé tomu tedy věří. Za tu spoustu let, co se platí fleradony, už o tom nikdo vlastně ani takhle nepřemýšlí.“ Erik se na chvíli zamyslel, ale hned zase pokračoval. „To znamená, že Nebeský rád je v podstatě banka, která podle vás nemá ve sklepech vůbec žádné zlato. Akorát to zatím nikdo neví.“

„Velmi dobře,“ pochválil Erika Tramerius. „A kdyby se rozkřiklo, že v bance není žádné zlato, tak mince přestanou mít jakoukoliv cenu. U nás by to znamenalo podkopání víry, na níž je založeno naše království. Přece i král samotný je oficiálně jmenován a korunován velmistrem Nebeského řádu jakožto nejvyšší morální autoritou.“

„To nejsou dobré vyhlídky. Když nepočítáme Aranésany, kterým by se splnil jejich sen. Ale není důvod, aby o tom lidé takto začali pochybovat. Nebo si myslíte, že ano, mistře?“ zeptal se pochybovačně Erik. Tušil totiž, že lidé o tom z nějakého důvodu přemýšlet začnou. Jinak by Tramerius nevedl rozhovor tímto směrem.

„Teď se konečně dostáváme k tomu, proč se mnou sedíš v téhle místnosti zrovna ty a proč tohle všechno říkám právě

tobě.“ Stařík dolil zbytek doutnáku do skleničky a vypil ho. Pak s povzdechem obrátil prázdnou placatku dnem vzhůru, jako by zkoušel, jestli se v ní někde neschovává kus pálenky bránící se vypítí. Když zjistil, že ne, založil ji i se skleničkami někam do hábitu. „Za dobu, co mám to štěstí tě učit, jsem poznal jednu velice důležitou věc. Jsi můj první student, který se na magii dívá nadšeně, ale přesto nezištně a opatrně. Všichni ostatní by to celé tady považovali za zradu a rouhání. Nebo za něco úžasného, zbytečně zapomenutého, čeho se musí nějak vhodně využít. Ne pochopit, ale hlavně *použít*. Představovali by si, jak pozůstatky starého světa poslouží k budování nového. Například tady...“ Tramerius vstal, došel k podstavci, vzal roh jednorožce a podal ho Erikovi. „Co si představuješ a co cítíš, když ho držíš v ruce?“

Erik převzal roh a chvíli si ho prohlížel. „Vidím úžasné divoké majestátní zvíře. Přijde mi, že si snad ani nezasloužím ten roh si takhle prohlížet. Je to jako z jiného světa. Vždyť na jednorožci jezdil po naší zemi Martel. Kdo jsem já, abych jezdil na jednorožci?“

Mistr se usmíval. „Kdo jsem já, abych jezdil na jednorožci...“ řekl zasněně. Vzal roh, položil ho zpátky na podstavec a posadil se na židli. „Ostatní by se naopak s rohem v ruce už viděli, jak na jednorožci jedou. To je přesně důvod, proč jsem si vybral tebe. Máš touhu poznávat, ale taky pokoru a nadhled.“ Tramerius odložil dýmku na stůl vedle sebe a oběma rukama se zamyšleně prohrábl ve vousech. „Jiný člověk by například chtěl roh zasadit do velikého žezla, prohlásit se za bohy vyvoleného, zmanipulovat tisíce lidí a odjet šířit *víru* do Zlaté země.“ Slovo *víru* jako by skoro z pusy vyplivl. „A roh jednorožce není to jediné, čeho se tady dá zneužít... Víš, ať už jsme naší malou debatou dospěli k čemukoliv, tak jedno je rozhodně jasné. Boží moc a magie, pokud nejsou jedno a totéž, jsou od sebe vzdáleny asi jako dva rohy pa-

píru. Šikovní člověk je může libovolně ohýbat k sobě, otáčet a skládat. Obyčejní lidé těžko poznají, kde je právě který roh. Vždycky záleží na tom, jak se co podá.“

„Ještě štěstí, že je tady všechno hezky pod zámkem, pod vaším dohledem, mistře,“ odpovídal s klidem v hlase Erik.

„To je právě ten problém. Je to pod zámkem, ale pouze zatím. To, čeho se obávám, by totiž změnilo spoustu věcí. Vlastně úplně všechno. Je možné, že ještě uplyne dost času, než k tomu dojde, ale je to podle mě nevyhnutelné. Víš, jak jsem ti povídal o bitvě u Normaranských vodopádů? Jak magie, stejně jako les, tak nějak shořela? Už od té doby uběhla spousta času. Ale les se po nějakém čase zase obnoví. Magie je síla, která odjakživa neoddělitelně ke světu patřila. Není pravděpodobné, že se podstata světa může nějak změnit.“

„To chcete říct, že...?“

„Ano. Věřím, že magie se vrátí. A podle mě tu nejsou žádní bohové, aby tomu zabránili.“

„Takže mi tvrdíš, že už to začalo?“

„Nedokážu říct. Vím jenom, že se o tom mluví. A myslím si, že tentokrát nevisí ve vzduchu jenom planý řeči.“

Solomon odložil příbor na prázdný talíř, vzal do ruky pohár s vínem a usadil se do pohodlného křesla v salonku

sídla rodiny Bertonů. Vladimír se na něho zamýšleně zadíval a upil ze svého poháru.

„A jak vlastně víš, co se povídá na Vrbenské vrchovině? Co tam tebe tak může zajímat?“

Piráta se chvilku rozmýšlel, ale pak odpověděl: „Když to musíš vědět, tak smaragdový dub.“

„Ale ten se, pokud vím, po moři nevozí. Rozvážejí ho silně hlídané karavany. Aby byl neustále pod dohledem. Mimo království se s ním obchodovat nesmí. Co s ním máš co dělat?“ podivil se Vlad.

„No, my ho tak trochu pašujeme do Zlaté země,“ usklíbl se Solomon. „Místní nedostávají od guvernéra moc dobré ceny. Až ten to teprve pořádně nastřelí a vyváží dál. Nejsou z toho dvakrát odvázaní. Takže když jsem tam náhodou zavítal já a s klukama dřevorubeckýma se domluvil, že jim dám dvakrát tolik, tak sice radostně nejásají, ale o to radostněji mlčí. Naprosto bez řečí všechno zařídí, dřevo je na místě, nikdo se neptá, nikdo nic nevykecá a guvernér nemá o ničem tušení. Děláme to teprve pár let, ale je to skvělá věčička. Přepadání lodí je nebezpečnej podnik. Pašování, to je budoucnost, kamaráde!“

Vladimír se usmál. „Asi nám začínáš stárnout, Sole. Kdyby ti tohle někdo řekl před dvaceti lety, tak ho hodíš přes palubu, ať si jde pašovat jinam. Rabování, přepadání, bez toho jsi nežil.“

„To víš, i já začínám pomalu myslet na stáří. Zvlášť na to, že bych se ho rád dožil,“ odpověděl se smíchem pirát. „Nějakej menší ostrůvek, třicet konkubín, pečení humři k snídani, znáš to.“

„Nakonec budeš ještě rád, když tě za pár let schovám jako podkoního u sebe ve stáji,“ uchechtl se Vlad.

„Uvidíme, kdo se u koho nakonec bude schovávat,“ usklíbl se opět Solomon. „Ale zpátky k věci. Jestli znovu začala

růst měsíční vrba, tak se magie vrací. Než tady někdo začne vrhat blesky a ničit svět, může to trvat spoustu let. Vlastně se toho možná ani nemusíme dožít. Ale ten strom...“ Pirát zahvízdal a významně pozvedl obočí. „Co všechno by mohl podnikavej, schopnej a vynalézavej člověk dokázat, kdyby mu měsíční vrba říkala pane.“

Vlad chvíli pozoroval Solomona, který mu pohled tázavě vracel. V místnosti se vlnilo napětí. Jako když se do vzduchu vyhodí mince, někdo ji chytí, překllopí si ji na ruku a pak chvilinku čeká, než ukáže, která strana padla. Vlad se zvedl z křesla a s rukama založenýma za zády došel k oknu. Solomon trpělivě čekal.

Za okamžik se Vlad obrátil k pirátovi.

„A jak by sis to asi tak představoval? Naběhneme do lesa, pokácíme, co potřebujeme, a pak budeme bohatí? To už stejně oba jsme. A nakonec nás pověsí za zradu. Tebe ale pověsí stejně, takže nemáš moc co ztratit. Na rozdíl ode mě. Co si od toho slibuješ?“

Solomonovi zahrál na tváři úsměv.

„Já chci loď.“

„Tak loď, říkáš?“ Vlad došel ke křeslu, posadil se, lokty položil na opěradla, opřel o sebe dlaně, propletl prsty a zamýšleně si Solomona prohlížel. „Loď ze dřeva měsíční vrby. To jsou velké plány. Podle pověstí má její dřevo spoustu neuvěřitelných vlastností. Ale nic z toho taky nemusí být pravda. Navíc si neumím představit, kde vezmeš tolik dřeva, aby se z toho dala postavit loď. A pak taky pořád nevím, co z toho budu mít já.“

„Tý z toho budeš mít všechno ostatní. O všechno se podělíme, a jak se loď začne houpat na vodě, přenechám celý tohle malý přílepení jenom tobě. Veškerý dřevo, co z toho potom vzejde, je tvoje. Samozřejmě se na tebe potom nevykašlu, to dá rozum! Pomůžu, jak se dá. Je jasný, že o peníze ti nejde,

ale nic bych nedal za to, že už teď ti hlavou běží několik skvělejších nápadů, jak ty magický třísky využít.“

„Dejme tomu. Ale proč k tomu potřebuješ mou pomoc? Podle toho, co jsi říkal, máš s místními dřevorubei dobré pracovní vztahy. Jestli nějaké dřevo vážně je, nejspíš si ho obstaráš.“ Vlad se na Solomona díval, jedno obočí měl pozvednuté. Přemýšlel. „Jsem sice loďař, moje dílna je dost možná nejlepší v království, ale pochybuji, že bys za mě nenašel slušnou náhradu. Takže tohle není jediný důvod, že?“

Solomon se šibalsky usmál. „Jak já s tebou mám jednat, když mě prokoukneš jako malýho kluka? Věc se má tak, že já vím o kouzelných stromech velký hnědý. Ale co na druhou stranu vím, tak to, že tvůj synek se tím docela zabývá. A výprava za kouzelným stromem určitě potřebuje někoho, kdo o podobných záležitostech něco ví. Pochybuju, že se dočkám pomoci od nějakýho mnicha. Na druhou stranu mladýmu Erikovi by určitě prospělo podívat se do světa na zkušenou.“

„Ale, tak ty víš i tohle?“ pokýval uznale hlavou Vlad a pohledem si měřil nevinně se tvářícího piráta. „Dobrá. A jak by sis to teda, čistě teoreticky, všechno představoval?“

Solomonovi se zablesklo v očích. Naklonil se dopředu, gestikulující ruce poletovaly nad stolem a s nadšením se pustil do vysvětlování: „Já to vidím takhle. Erik se mnou popluje na ostrovy Naděje. Tam se mám potkat s Lili. Erik se k ní připojí a poplují na Vrbenskou vrchovinu. Porozhlédnou se a zjistí co a jak. Potkáme se spolu zase za měsíc na stejném místě.“

„Tak s Lili?“ podivil se Vladimír.

„Je z ní teď kapitán na jedné mé lodi,“ odpověděl Solomon a v hlase mu zněla hrdost. „Divil by ses, čeho všeho je ta potvora schopná. Už to dávno není malá křehká holčička.“

„Nakonec to asi není až takové překvapení. Nevyrůstala zrovna v růžovém pokojíčku mezi panenkami,“ pronesl

zamyšleně Vladimír. Pak pokračoval: „Jestli Erik popluje s Lili na Vrbenskou vrchovinu, co budeš mezitím dělat ty?“

„Já pojedu najít a navštívit jistou *dámu*, která by mně mohla říct, co nás čeká a nemine. Pokud se mi ovšem povede tu dámu najít... Ale kdo hledá, najde, a začít je půlka úspěchu, nebo jak se to říká.“

„Ale, ale... podívejme. A jak to asi tak uděláš? Prohledáš celý oceán? Ledaže...“ Vladimír pozvedl obě obočí, ale vzápětí se chápavě usklíbl. „Ty jsi ji už viděl, že? Myslím od té doby, co jsme ji spolu našli. A byla to taky ona, kdo ti řekl, že změny už jsou na cestě. Jen tak bys na nějaké povídačky o měsíční vrbě neskočil, ty tady kolovaly odjakživa. Jedině že bys dopředu věděl, že něco přichází.“ Vlad otočil hlavu na stranu, zahleděl se na prázdnou láhev vína, ale za okamžik ho narovнала další vlna pochopení. „To ona ti pomohla utéct z Dračího spáru! Bez ní bys tam hnil doteď. Ty jsi vážně jedno velké překvapení, Sole.“

Solomon uznale zavrtěl hlavou a usmíval se. „Jak už jsem říkal, jak já mám s tebou o něčem jednat, když jsem pro tebe průhlednej jak sklo. Máš pravdu, několikrát jsme se potkali. A teď ji potřebuju najít a zjistit, jak se věci mají. Nemá smysl ztrácet čas, prostě začneme jednat na více frontách. Navíc, Erik si určitě užije Liliinu společnost víc než tu mou. Za ty roky, cos ji neviděl,“ Solomon se usklíbl, „se z ní stala skutečně velká *osobnost*. Pochybuju, že Erik někdy viděl ženskou jejího formátu.“

„Nejde o to, jestli si Erik užije nebo ne. Ale o to, aby se vrátil zpátky. Jestli se mu něco stane, tak tě už nikdo nikdy nepověsí, protože k tomu nedostane příležitost.“

Vladův hlas prozrazoval, že to sice není výhrůžka, ale velmi rychle se to může změnit. To Solomon samozřejmě cítil.

„Postaráme se o něho jako o prince. Nakonec, i když jsem teda nedostal žádný oficiální oznámení o jeho narození,“

v pirátově hlase zazněla výčitka, „tak se považuju za takovýho neoficiálního kmotra. Je to rodina a nikdo si netroufne ublížit někomu, kdo je moje rodina.“

„Mám strach, aby mu někdo neublížil *právě proto*, že by ho mohl považovat za tvoji rodinu,“ povzdechl si Vlad. „Ale na druhou stranu, Erikovi by vážně prospělo podívat se do světa. Pořád samé knížky... Skoro ani paty nevytáhl z Mořské Brány. Potřebuje vidět, jak to vypadá tam venku. Získat jinou perspektivu.“

„Moře rozhodně umí udělat z chlapce chlapa. Jak sám moc dobře víš.“ Solomon na Vladimíra mrkl a usmál se. „Navíc si myslím, že do toho určitě bude celej žhavej. Vždyť je do té magie zažranej jak pes.“

Vladimír si povzdechl. „Tak to vypadá, že jsem se domluvil s největším psancem království na tom, že budeme páchat velezradu. Některé dny jsou prostě lepší než jiné.“ Došel k prosklené skříňce, otevřel ji a z nejvyšší police vytáhl osamocenou láhev. „Tohle jsem si šetřil pro zvláštní příležitost. Takže co kdybychom se podívali na dno a tys mi povykládal, jak ses sakra celé ty roky měl?“

Martin se šoural poloprázdnými ulicemi. Občas vrazil do náhodného chodce nebo klopýtl o kámen. Po chvíli dorazil na Kamennou třídu — širokou dlážděnou cestu táhnoucí se

městem od Citadely, s odbočkou k přístavu, přes náměstí Slunce až k severní bráně, kde pokračovala pod hradbami a přes most směrem do vnitrozemí. Oddělovala nejbohatší část města od jeho různě chudého zbytku. Sloužila nejen jako dopravní tepna, ale také jako nekonečné tržiště. U stánků po stranách ulice už tu někteří kupci začínali zvolna rozkládat své zboží. Martin došel k pekařství, před kterým kdosi chystal stoly a pulty. Prohodil s kupcem pár slov, dal mu několik mincí a on mu na oplátku podal bochník chleba. Pak stejně pomalu pokračoval dál a po necelých sto metrech zahrnul do postranní uličky. Kousek dál na nároží se o stěnu opíraly dvě postavy v kápi. Když úředník odbočil z hlavní třídy, zmizely z velké ulice osvětlené vycházejícím sluncem zpět do stínu i ony.

Martin nepřítomně pokračoval hustou chudinskou zastavbou. Úzké uličky v okolí přístavu nepříjemně páchly a pokrývala je špína. Martin to však ve svém rozpoložení nevnímal. Ignoroval husté hnědé kaluže máčející mu nohy občas až po kotník i doupata žebráků poskládaná z prken a hadrů přisátých do škvír a mezer mezi domy. Na chvíli se zdržel v jedné nevalně vypadající hospodě, jmenující se podle popraskaného vývěsního štítu U Medvědí hlavy. Za moment vyšel a kromě chleba nesl ještě láhev.

Když opět vystoupil z páchnoucích uliček do přívětivějších končin města, zastavil se u jednoho slušně vypadajícího domu, odemkl dveře a zmizel uvnitř.

Za chvíli se na rohu ulice objevily i dvě postavy v kápi. Kromě nich nebylo nikde ani živáčka. Došly až ke dveřím Martinova domu a zaklepaly.

„Co myslíš, Same? Jak to dopadne?“ zeptal se Dorian kapitána.

„Máte pro něho zajímavou nabídku, pane. Nikdy mi to nepřišlo na mysl, ale podle toho, jak se dnes ráno přestal

ovládat, tak bych si vsadil, že ji přijme. Dejme tomu deset stříbrných?“ Kapitán tázavě zvedl jedno obočí.

Dorian se pousmál. „Já si hádat netroufám, ale nepokazím napětí z dobré sázky. Platí.“ Mladík pochyboval, že existuje bůh, co by schvaloval sázení na hrátky s lidským osudem, ale Samova lehkost bytí byla prostě nakažlivá.

Dveře se otevřely a v nich stál unavený úředník. Chvilí na dvojici překvapeně zíral. „Pane Doriane? Co tady děláte? Já... Potřebujete ode mě něco?“ Hlas se mu třásl a oči prozrazovaly strach, ale i vzdor.

„Omlouvám se, že tě rušíme takhle brzo. Určitě se chystáš spát. Máme ale záležitost, která nesnese odkladu. Můžeme prosím dál?“

„Jistě, jistě, pojdte,“ odpověděl Martin a uvolnil jim místo ve dveřích.

Oba muži vešli dovnitř. Unavený úředník za nimi zavřel a vedl je z předsíně do větší místnosti, kde stál kulatý stůl a kolem něj pár jednoduchých křesel.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“ zeptal se Martin a rukama nervózně poklepal na opěradlo sedačky. „Myslím, že tady někde něco mám.“

„Ale proč ne? Rádi si dáme skleničku. Že, Same?“ Dorian se podíval na svého společníka, který souhlasně pokýval hlavou.

„Dobrá, hned to bude. Udělejte si pohodlí.“

Martin odběhl ke skřínce v rohu a začal v ní něco hledat. Dorian se posadil do křesla a zamýšleně se díval na úředníka. Sam se zatím procházel po místnosti a se zájmem zkoumal vybavení pokoje. Po chvilce pan Kron vylovil z útrob skříně tři sklenice a z police u dveří vzal láhev, kterou před chvílí koupil. Sklenice naplnil, nabídl je hostům, sedl si do křesla a hned se plným douškem napil. Dorian si pohrával se sklenicí průhledně hnědého nápoje a chystal se začít rozhovor. Předběhl ho Martin, který se pustil horečnatě do řeči.

„Já vím, že jsem ve skladu jednal unáhleně. Ale nenapadlo mě, že pan Berton zajde až tak daleko, že se bude bavit s... pirátem!“ Nervózně ze sebe sypal slova jako lavinu. „Samozřejmě jsem panu Bertonovi věrný. Víím, co obnáší pracovat pro vaši rodinu, stejně jako všichni! Nemusíte se bát!“

Dorian úředníkovi koukal do očí. Vzdor už zmizel, zůstal jenom strach. Napil se a ještě chvíli nechal Martina v nejistotě. Pak promluvil:

„To moc rád slyším, Martine. Ale já o tobě nepochybuji.“

Překvapený úředník zíral na muže naproti v křesle. Po pár vteřinách se vzpamatoval a teď už přesvědčivějším hlasem pokračoval:

„Jistě že nepochybujete. Nakonec taky nemáte důvod. Ale tedy, jestli se můžu zeptat,“ rozpačitě přejel pohledem z Dorianova sedícího v křesle na Sama procházejícího se místností, „proč jste za mnou vlastně přišli?“

„Víš, to je trochu komplikované. Samozřejmě ti to hodlám sdělit, ale nejprve potřebuji slib. Že to, co uslyšíš, zůstane jenom mezi námi.“ Dorian spiklenecky na Martina mrkl. „Můžeš mi to slíbit?“

Martin se zatvářil rozpačitě, očividně nevěděl co říct. Pořádně se napil — až mu vytryskly z očí slzy.

„Já... nevím, pane Doriane. Jak mohu dát slib, když nemám tušení, o co půjde? Ne že bych vám nevěřil, ale prostě... rozumíte?“ Martin se nešťastně, plaše a tázavě díval na Dorianova. Jako pes, co čeká bití.

„Tomu samozřejmě rozumím. Stavím tě do těžké pozice. Nic si z toho nedělej, jako bychom se tady nikdy neobjevili.“ Dorian si povzdechl a pomalu vstal z křesla. „Jenom jsem si říkal, že tvůj odpor vůči Hejkovi vypadá dost osobně. Že jsi ochotný mu trochu zatopit, nic víc. Hezký den, Martine.“

Mladý šlechtic se zvedl z křesla a spolu s kapitánem zamířili ke dveřím. Ale ještě než stihli vzít za kliku, Martin je zastavil.

„Počkejte. Říkáte zatopit Solomonu Hejkovi? Víte... Možná jsem se unáhlil. Vyslechnu si, co máte na srdci. Slibuji, že nikomu nic neprozradím.“

Dorian si povzdechl a pokýval smutně hlavou.

„Správné rozhodnutí,“ řekl Dorian a otočil se k Martinovi. „Takže už se nemusíme dál zdržovat a přejdeme rovnou k věci. Víš, je to k nevíře, ale i já si myslím, že všechno má své meze. A ty podle mě můj otec právě překročil. Možná už je prostě starý, má zakalený úsudek. Já vím, že spoustu věcí nejde dělat tak, jak by se slušelo. Vždyť to znáš, Martine, pracuješ pro nás dlouho.“ Mladý muž si znovu povzdechl a napil se. Úředník souhlasně přikyvoval. „Ale přivítat pod svou ochranou *Solomona Hejka*,“ to jméno vyslovil s velkým důrazem, „je podle mě už příliš. Mohlo by to potopit celý náš podnik, dokonce i rodinu. Veliká nezodpovědnost.“

„Rozhodně. Veliká nezodpovědnost!“ přitakával Martin z protějšího křesla. „Co s tím ale můžeme dělat?“ zeptal se s náznakem nedočkavosti v hlase.

„Dobře že se ptáš. To je totiž přesně důvod, proč jsem přišel za tebou. Potřebuji, abys otce udal městské strážní.“

Martin se zatvářil nevěřicně a vyděšeně.

„Ale jakmile to udělám, je se mnou konec, nedožiju se ani...“

„Klid, klid, klid!“ přerušil Dorian úředníka. „Všechno zařídím. Sam se o tebe postará. Nepřijdeš k úhoně. Navíc dostaneš slušný balík peněz, abys mohl v klidu začít nový život. Vše půjde jako po másle.“ Opřel se do křesla a nechával pana Krona přemýšlet. Když už se úředník chystal něco odpovědět, znovu ho předběhl a dodal:

„A Solomon Hejk se pohoupe na provaze. Jen a jen tvou zásluhou.“

To Martina opět na pár vteřin umlčelo. Když znovu promluvil, měl hlas roztřesený, ale tvář mu zalil odhodlaný výraz.

„Ano. Udělám, co bude třeba. Je to správná věc.“

„To je správný přístup! Nespletl jsem se v tobě.“ Dorian se na Martina usmál. „A nemusíš se bát. Až bude po všem a otec za mřížemi, nikdo si na tebe ani nevzpomene. A já povedu podnik lépe.“ Zvedl se z křesla, ale než se vydal k odchodu, ještě se zarazil.

„Co tě tak trápí? Co tě žene k tomu, že Hejka nenávidíš tak moc, že jsi kvůli němu ochoten riskovat svou budoucnost i život?“

Martin Kron se zachmuřil.

„Přišel jsem kvůli němu o mladšího bratra. Byl Hejkem odmalička posedlý. Pořád si nechal vyprávět pirátské historky — vymyšlené i pravdivé. Jak jen trochu dorostl, chodil do přístavu a poslouchal po hospodách každého opilého námořníka, který se uvolil mu o té pirátské špíně vyprávět. Nakonec — neoslavil ještě ani šestnáct — se jednoho dne nevrátil domů.“ Úředník si povzdechl a vypadal stále více zasmušilý. „Hledal jsem ho, ale zjistil jsem jen to, že přemluvil kapitána jedné lodi, aby ho vzal s sebou. Zmizel na moři.“

Úředník se na chvíli odmlčel, ale Dorian cítil, že ještě nedopověděl všechno, co měl na srdci, a tak zůstal potichu. Martin se napil a pokračoval:

„Matka v té době bojovala s nemocí. Ale vypadalo to, že se uzdraví. Otec umřel už dost dávno, takže bratra vychovávala sama. Jenže když zmizel, žal ji úplně skolil. Velice krátce po tom skonala. Hejk je *zlo* a je zvrácené, že ho lidé dokáží dokonce *obdivovat*. Má na svědomí i smrt lidí, kteří jsou od něho tisíce kilometrů daleko a nikdy je nepotkal — jako můj bratr a matka.“

„To je mi líto, Martine. Už tě ale chápu.“

„Kdyby nebylo toho zasraného piráta, oba by žili!“ Martin vstal z křesla a popošel k Dorianovi. „Ale teď konečně ke slovu přijde spravedlnost. Nevěřil jsem, že se mi kdy v životě něco takového poštěstí. Teď je to tady a já udělám správnou věc. A nic mě nezastaví!“ S hrdým výrazem natáhl k Dorianovi ruku. Ten mu ji pevně stiskl.

Kdyby Martin více sledoval, co se kolem něj děje, všiml by si, že Sam už nějakou dobu stojí za jeho křeslem. Jenže rozhovor ho uchvátil a při tom vzrušení, smutku, odhodlání i strachu, které v něm rozprava vyvolala, vnímal okolí stále méně.

Dorian držel mužovu ruku a se smutným výrazem se mu díval do očí.

„Tohle mě mrzí, Martine,“ řekl a pokynul hlavou za úředníkové rameno.

Martinu Kronovi se po tváři rozlil nechápavý výraz. Ten se ve vteřině změnil na vyděšený, ale než se stihl otočit, obličej mu zkřivila bolestná grimasa a výkřik ztlumila dlaň, která mu zakryla ústa.

Úzká čepel zajela do těla v oblasti ledvin ještě několikrát. Potom Sam chytil úředníka zezadu pod pažemi a opatrně ho položil do křesla. Martin bezvládně seděl a unikal z něho život.

„Ale proč...?“ zeptal se tiše Dorian. Jeho oči hleděly do tváře mladého muže. Strach zmizel, zůstal pouze údiv.

„Protože jsem od tebe něco potřeboval. Jenže jsi mi to nemohl dát. Oddanost a věrnost. Věděl jsi, že se mému otci a naší rodině nemůžeš nikdy vzepřít. Žil sis skvěle a věděl, jak se věci mají. A přesto jsi byl ochoten udělat takovou hloupost a dokonce i uvěřit, že by to celé mohla být *pravda*. Vztek a pomsta ti zaslepily úsudek. Stačilo zrůčko nesmyslné naděje a zradil jsi. Ale teď už se netrap. Ať tě Estel bezpečně dovede ke klidu mezi hvězdami...“

Z Martina Krona vyprchaly poslední zbytky života.

„No, vypadá to, že je po všem,“ přerušil ticho kapitán. „Měli bychom se vrhnout do práce.“

„Víš, už jsem si myslel, že to dobře dopadne,“ povzdychl si Dorian.

„To vám věřím, pane. Nakonec jste si na to i vsadil,“ odpověděl Sam a nevinným pohledem sledoval Doriana. Ten vytáhl z kapsy pár mincí a podal je Samovi.

„Oba jsme velmi špatní lidé — myslím, že po smrti nás nic dobrého nečeká. A říkej mi raději jménem. To pane už mě unavuje. Tím spíš, že máš jednou tolik let co já. Přece nenechám chudáka stařečka, aby přede mnou pořád poklonkoval. Co říkáš, Same?“

„Že si musíme dát sakra záležet na tom, abychom ještě dlouho neumřeli — *Doriane*.“

Dorian se ušklíbl a poplácal kapitána přátelsky po rameni. „To máš pravdu.“

Pak prohledali byt. Zpřevraceli nábytek, vyházeli šaty a obsah skříněk. Na dně truhly objevili měšec s penězi. Ten sebrali, stejně jako jeden malý, co měl úředník u sebe. Pak Martina trochu polili zbytkem pálenky. Jednu sklenici nechali na zemi, dvě vrátili nazpět do skřínky. Pak otevřeli okno do boční ulice. Nikde nezahledli ani živou duši. Přehodili si přes hlavu kapuce, vylezli oknem a vydali se do probouzejícího se města.